

hændt adskillige Gange, naar der har været Kassesvig, at Venner og Bekendte have søgt at dække det manglende Beløb, og at vedkommende Bestyrer er bleven siddende uanfægtet fra nogen Side. En saadan Ordning anser jeg for at være umoralsk, og i slige Tilfælde bør det være Indenrigsministeren muligt at skride ind og afskedige den Slags Bestyrere.

Endelig er der et stort Forhold, som dette Lovforslag kortelig berører, og det er den Sammenblanding, der i de senere Aar og for Resten i en lang Aarrække har fundet Sted mellem Banker og Sparekasser. Jeg tror, det vilde være hensigtsmæssigt at arbejde henimod det Maal, at det forbydes Bankerne at drive Sparekassevirksomhed, saa at Sparekassevirksomhed bliver en Virksomhed for sig og Bankvirksomhed en Virksomhed for sig. Nu er Forholdet ordnet saaledes, at Bankerne og deres Virksomhed sortere under Ministeriet for Handel og Søfart, medens Sparekassevirksomhed sorterer under Indenrigsministeriet, men det er ikke saa let at skære de Baand over, der ere bundne saa fast gennem en Række af Aar, og derfor gaar Forslaget ud paa, at der nedsettes en Kommission, bestaaende af 15 Medlemmer, hvoraf Regeringen vælger — foruden Formanden — 4 Medlemmer, og hvert af Rigsdagens to Ting vælger ud af deres Midte 5 Medlemmer, og det bliver da denne Kommissions Sag at undersøge nøje dette Forhold og udrede det saaledes, at den kan fremsætte Forslag til en Ordning, hvorefter Sparekassevirksomhed og Bankvirksomhed skilles ad i Fremtiden.

Det er Forslagets Hovedbestemmelser. Grundprincippet er det, at man ikke gaar bort fra det Selvstyre, der hidtil har fundet Sted indenfor Sparekasserne, men indfører en større og fyldigere Kontrol baade indenfor deres egne Døre og fra Statens Side. Jeg tror, at det er alt, hvad Befolkningen i dette Forhold maa kunne kræve, og jeg haaber ogsaa, den vil være tilfreds dermed. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig og i øvrigt anbefale Sagen til velvillig Overvejelse.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidige Foranstaltninger til Afhjælpning af Mangelen paa tilstrækkelige Øvelsespladser for Fodfolksafdelingerne i København.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 4449).

Lovforslaget sattes under Forhandling.

J. C. Christensen: Jeg skal tillade mig kort at anbefale det foreliggende Lovforslag til Gennemførelse. Det er formentlig nødvendigt, at Foranstaltningen bliver truffen, for at Rekrutterne i København kunne faa den fornødne Øvelse uden alt for stort Besvær.

Som det høje Ting vil erindre, blev der i 1893 gennemført en Overenskomst med Københavns Kommune om Fællederne, og ved denne Overenskomst blev det fastslaaet, at Staten skulde have Lejeret hos Kommunen til Fællederne for 90 Kr. pr. Td. Land, men saaledes, at Kommunen kunde opsigte Lejemaalet til en første Oktober. Kommunen har opsagt Lejemaalet, idet det er Meningen at benytte Fælleden til Anlæg af Parker. Imidlertid har Lejemaalet dog været fornyet for et Aar, og man mente, at der endnu vilde gaa godt et Aars Tid, inden Fællederne blev umulige som Øvelsesplads for Soldaterne. Imidlertid synes det, som om Kommunen har lagt mere Kraft ind i Arbejdet, saa at der nu i Virkeligheden kun er meget lidt af Fællederne tilbage, nemlig smaa Firkanter og Trekanter mellem de Arealer, der ere gennemgravede derude, saa at Fællederne ikke i denne Sommer kunne blive nogen virkelig Øvelsesplads, i alt Fald kun en meget daarlig Øvelsesplads for Rekrutbataillonerne. Det er derfor nødvendigt, at der bliver truffet Foranstaltninger, som gøre det muligt, at Rekrutterne kunne faa den fornødne Uddannelse. Derom ere formentlig ogsaa alle enige, thi selv de, som mene, at vi skulde afskaffe alt Militærvæsen, maa dog gaa ud fra, at saa længe vi have det, skulde Folkene have den fornødne Øvelse.